

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D., a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: L. P.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. prosince 2021, č. j. KUKHK-42639/ZP/2021-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. prosince 2021, č. j. KUKHK-42639/ZP/2021-3, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 13. října 2021, zn. SZ MMHK/170790/2020ŽP1/Zum, MMHK/179589/2021, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 1. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. prosince 2021, č. j. KUKHK-42639/ZP/2021-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

a vrácení věci k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potvrdil usnesení Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, ze dne 13. 10. 2021, zn. SZ MMHK/170790/2020ŽP1/Zum, MMHK/179589/2021 (dále též jen „správní orgán I. stupně“ a „prvoinstanční rozhodnutí“), a zamítl odvolání žalobce.

2. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 28 odst. 1 správního řádu o tom, že žalobce není účastníkem řízení o obnově řízení vedeného ve věci vydání souhlasu podle § 17 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), pro 8 geotermálních vertikálních vrtů pro kolektory tepelného čerpadla určeného k vytápění objektu „Domov pro osoby se zdravotním postižením – Hradec Králové“ na parc. č. XA v katastrálním území, pod sp. zn. SZ MMHK/170790/2020ŽP1/Zum (dále též jen „řízení o vydání souhlasu“).

II. Podstata žaloby

3. Žalobce v úvodu žaloby nejprve zrekapituloval průběh správního řízení, jehož výsledkem bylo vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce předně uvedl, že je vlastníkem pozemkové parcely č. XBv katastrálním území, přičemž součástí této parcely je studna s povoleným odběrem podzemní vody. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020 se žalobce dozvěděl o probíhajícím řízení o obnově řízení ve věci vydání souhlasu podle § 17 vodního zákona, jelikož ve zmíněném rozhodnutí žalovaný uvedl, že provádění vrtných prací a provoz tepelných čerpadel typu země-voda s kolektorem v hlubinném vrtu může obecně přinést riziko ovlivnění vodních poměrů v dané lokalitě. Na podkladě této informace podal žalobce žádost o obnovu řízení ve věci udělení souhlasu podle § 17 vodního zákona s tím, že v původním řízení byl vodoprávním řízením opomenut coby osoba, jejíž vlastnická práva mohou být rozhodnutím dotčena a zároveň se nemohl účastnit řízení, ani podávat námitky či odvolání proti rozhodnutí.
4. Na podkladě oznámení o zahájení řízení o obnově se žalobce podle svých tvrzení dostavil na stavební odbor Magistrátu města Hradec Králové k seznámení se s původním spisem, což mu nebylo umožněno s odůvodněním, že ve věci nebylo rozhodnuto o povolení obnovy. O tomto nebyl sepsán protokol, ani vydáno usnesení. Žalobce tak odeslal své námitky písemně. V těchto namítal, že podkladem pro vypracování projektu na stavbu GTE vrtů musí být závěrečná zpráva o provedeném hydrogeologickém průzkumu evidovaná u České geologické společnosti. Přílohou byly důkazy o tom, že žádný takový průzkum na pozemku č. XA v katastrálním území proveden nebyl. Žalobce též upozornil, že se jedná o geologické práce spojené se zásahem do pozemku č. XA, jejichž cílem má být následné využití průzkumného díla za podmínek zákona č. 62/1988 Sb. Tyto námitky žalobce vznesl podle vodního zákona a na podkladě vyhlášky č. 183/2018 Sb., o dokladech přikládaných k žádostem o udělení souhlasu.
5. Následně žalobce konstatoval, že správní orgán I. stupně rozhodl o obnovení řízení o vydání souhlasu. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí o povolení obnovy bylo zrušeno a v odůvodnění tohoto zrušujícího rozhodnutí se žalovaný věnoval zejména otázce přípustnosti žalobcovy žádosti o obnovu řízení, přičemž za datum počátku běhu žalobcovy subjektivní lhůty označil datum 13. 5. 2020 (s tímto se žalobce neztotožnil).
6. Žalobce tvrdil, že dopis ze dne 13. 5. 2020 obsahoval námitky k technickému řešení vrtů a v té době se žalobce domníval, že souhlas podle § 17 vodního zákona byl vydán

v souladu se zákonem a že projekt vrtů by vypracován na podkladě řádného hydrogeologického průzkumu. Žalobce podle svých tvrzení nemohl uvést nic jiného, jelikož nebyl účastníkem vodoprávního řízení o udělení souhlasu a neměl ani důkazy o tom, že byly nebo nebyly splněny povinnosti stanovené platnou vyhláškou o náležitostech a dokladech pro rozhodnutí vodoprávního úřadu. Žalobce za datum rozhodné pro začátek běhu jeho subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení označil den 24. 9. 2020, kdy vyšlo najevo, že geologický průzkum v dané lokalitě proveden nebyl. Objektivní tříletá lhůta pak podle žalobce začala běžet od právní moci rozhodnutí o udělení souhlasu, tedy dnem 16. 11. 2018.

7. Další námitkou žalobce brojil proti tomu, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce totiž mohl zkoumat podrobněji znění souhlasu vydaného dne 29. 10. 2018, jelikož ten byl založen do spisu vedeného ve věci schválení stavebního záměru stavby, jejíž součástí plánované vrty byly.
8. Žalobce též namítl, že souhlas byl vydán v době, kdy již platila novela vodního zákona a též nová vyhláška o náležitostech rozhodnutí, souhlasů a vyjádření vodoprávních úřadů a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu. Jako důkaz vydání souhlasu podle neplatných předpisů žalobce označil stranu tři rozhodnutí o souhlasu. V jeho odůvodnění je totiž uvedeno, že návrh byl doložen všemi povinnými doklady podle vyhlášky č. 432/2001 Sb., ta však byla již v době vydání souhlasu nahrazena vyhláškou č. 183/2018 Sb., platnou od 23. 8. 2018. Žalobce dále doplnil svou žádost o obnovu řízení o nově najevo vyšlé skutečnosti. Namítl též, že původní žádost o udělení souhlasu byla nepřijatelná a správní orgán I. stupně měl postupovat podle § 45 odst. 3 a § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
9. Ani k podkladům napadeného rozhodnutí se žalobce nemohl vyjádřit a opět tak došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný podle žalobce odvolání posoudil bez ohledu na novelu vodního zákona provedenou zákonem č. 113/2018, platnou od 15. 6. 2018, kterou bylo doplněno ustanovení § 17 odst. 1 písm. i), které stanoví, že souhlas se uděluje ke geologickým pracím spojeným se zásahem do pozemku, jejichž cílem je následné využití průzkumného díla na stavbu k jímání podzemní vody, nebo pro vrty k využívání energetického potenciálu podzemních vod. Rovněž žalovaný podle žalobce nevzal v úvahu vyhlášku č. 183/2018 Sb., platnou od 23. 8. 2018, jež stanoví podmínky pro podání žádosti o vydání souhlasu podle § 17 vodního zákona. Pokud by žalovaný tyto předpisy reflektoval, nemohl by v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést, že povinnost provedení hydrogeologického průzkumu není žádným předpisem stanovena. Tvrzení žalovaného, že řešitel geologického úkolu nepovažoval provedení předchozího hydrogeologického průzkumu za nezbytné, je tak podle žalobce absurdní.
10. Žalobce je též přesvědčen, že postup žalovaného je v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu a je účelový, a to zejména proto, aby žalobce nemohl zjistit, jaká byla forma žádosti o udělení souhlasu a jaké doklady byly doloženy. V takovém postupu navíc spatřuje diskriminační jednání, jelikož s ním bylo zacházeno méně příznivě, než s jinou osobou ve srovnatelné situaci. Nadto žalobce uvedl, že žalovaný měl celý spis vedený ve věci žádosti o udělení souhlasu k dispozici.
11. Žalobce též vyslovil pochybnost o nepodjatosti žalovaného, jelikož Královéhradecký kraj je účastníkem řízení o vydání souhlasu a je stavebníkem stavby označené jako „Domov

pro osoby se zdravotním postižením – Hradec Králové na parc. č. XA v kat. území“. Výše uvedeným mělo být podle žalobce ovlivněno vydání napadeného rozhodnutí. K tomu dále uvedl, že rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj (dále též jen „MMR“) ze dne 3. 11. 2020, č. j. MMR-38810/2020-83/2451, byl projednáním výše zmíněného stavebního záměru pověřen Krajský úřad Pardubického kraje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že byla vyloučena ředitelka Krajského úřadu Královéhradeckého kraje a s ohledem na toto vyloučení není možné najít úřední osobu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, která by nebyla ve vztahu podřízenosti k jeho ředitelce. Žalobce je toho názoru, že žalovaný toto věděl, nebo vědět mohl, a měl proto podat žádost ústřednímu vodoprávnímu úřadu o určení, který správní orgán bude věcně a místně příslušným k rozhodování o odvolání.

12. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a požadoval přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Ve svém vyjádření ze dne 19. 4. 2022 žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, přičemž upozornil zejména na nepochybné promeškání žalobcovy subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení. Dále upozornil na podle něj nepravdivé a zavádějící tvrzení žalobce o tom, že posuzoval podané odvolání záměrně bez ohledu na novelu vodního zákona provedenou zákonem č. 113/2018 Sb., ve které bylo doplněno ustanovení § 17 odst. 1 písm. i). Tato žalobcem citovaná novela je však účinná až ode dne 1. 1. 2019 a žalovaný tak neměl jinou možnost, než posoudit odvolání podle předpisů platných v době vydání původního rozhodnutí, tedy ke dni 29. 10. 2018. Podle původní úpravy tak k hloubení průzkumných vrtů ověřujícím možnosti jímání podzemní vody či geotermální energie nebylo třeba souhlasu vodoprávního orgánu.
14. Za zavádějící a právně nepodloženou žalovaný označil i žalobcovu argumentaci nezbytností provedení geologického průzkumu. Žalovaný sice připouštěl vhodnost hydrogeologického průzkumu v celé řadě konkrétních případů, v posuzovaném případě však pro hloubení geotermálních vrtů žádný právní předpis provedení předchozího hydrogeologického průzkumu neukládá. Jelikož v době projednávání původního rozhodnutí nebyla účinná současná ustanovení § 17 odst. 1 písm. i) vodního zákona, nebylo možné požádat o takový souhlas. Požádat bylo možné pouze o souhlas k vrtům pro využívání energetického potenciálu podzemních vod podle § 17 odst. 1 písm. g) vodního zákona. Neprováděl-li tedy zhotovitel geologický průzkum, nebyl povinen ani k hlášení jeho výsledků. Podle žalovaného se žalobce svou argumentací snaží pouze zamaskovat promeškání subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení.
15. Závěrem se žalovaný vyjádřil k námitce systémové podjatosti, k níž uvedl, že přípisem ze dne 3. 6. 2019, č. j. MMR-25292/2019-83/1469, Ministerstvo pro místní rozvoj sdělilo, že nebude rozhodovat o vyloučení zaměstnanců Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, ačkoli budoucím kupujícím projednáváné stavby je Královéhradecký kraj, jelikož orientační náklady stavby nelze hodnotit jako natolik výjimečné, aby mohly znamenat zvýšený zájem politických představitelů na prosazení stavby. Dále pak žalovaný připomněl, že usnesením MMR ze dne 24. 8. 2020, č. j. MMR-38810/2020-83/1798, byla z projednávání a rozhodování ve věci Domov pro osoby se zdravotním postižením – Hradec Králové vyloučena tehdejší ředitelka krajského úřadu JUDr. I. K. Důvodem vyloučení bylo vlastnictví pozemku v blízkosti zmíněného záměru. Námitka žalobce, že

Krajský úřad Královéhradeckého kraje nemůže být odvolacím orgánem, byla naopak zamítnuta. Náhledem do katastru nemovitostí lze pak snadno zjistit, že důvod vyloučení tehdejší ředitelky (vlastnictví pozemku) již pominul. Ze správního spisu je zřejmé, že ani sám žalobce námitku podjatosti zaměstnanců Krajského úřadu Královéhradeckého kraje v řízení nevznsl. K tomu žalovaný poukázal na § 14 odst. 3 správního řádu. V podrobnostech k systémové podjatosti pak odkázal na kopii přípisu MMR ze dne 3. 6. 2019, jež je součástí správního spisu. Žalovaný tak uzavřel, že podle jeho názoru nebyl postupem správních orgánů žalobce, ani jiný z účastníků zkrácen na svých právech. Oba správní orgány postupovaly podle žalovaného v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

IV. Replika žalobce

16. V replice ze dne 9. 5. 2022 žalobce vyjádřil své přesvědčení, že pro posouzení žaloby je nutné mít k dispozici veškeré podklady, které se vodoprávního řízení týkají. Tedy kromě správních spisů uvedených v přílohách vyjádření žalovaného pod body 1. ž 3. též spis k žádosti o udělení souhlasu. Žalovaný podle žalobce nesplnil požadavek soudu, jelikož nezaslal spis vedený v řízení o vydání souhlasu podle § 17 vodního zákona.
17. Žalobce dále setrval na svém stanovisku, že jeho dopis ze dne 13. 5. 2020 nelze považovat za počátek běhu subjektivní lhůty k podání návrhu na obnovu řízení, přičemž podnětem pro podání zmíněného návrhu bylo až rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. KUKHK-21734/ZP/2020. Posledně zmíněné rozhodnutí potvrzuje riziko ovlivnění vodních poměrů v okruhu 50 metrů od průzkumných vrtů. Žalobce je i nadále přesvědčen, že správní orgány nepostupovaly v řízení o vydání souhlasu správně, jelikož vyhláška č. 183/2018 Sb., o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu, byla účinná od 1. 9. 2018 a není tak pravdou, že pro hloubení geotermálních vrtů nebyla povinnost provedení předchozího hydrogeologického průzkumu nutná.
18. Za lichou považuje žalobce i argumentaci žalovaného, který se dovolává znění druhé věty § 14 odst. 3 správního řádu, jelikož rozhodnutím MMR ze dne 3. 11. 2020, č. j. MMR-388-10/2020-83/2451, bylo rozhodnuto o pověření Krajského úřadu Pardubického kraje vedením odvolacího řízení, jelikož pro vyloučení ředitelky Krajského úřadu Královéhradeckého kraje nelze v tomto úřadu najít osobu, jež by jí nebyla podřízena. Zmíněné rozhodnutí nebylo změněno, ani zrušeno. Žalobce pak uzavřel, že oba správní orgány postupovaly v rozporu s právními předpisy, což může mít negativní vliv na vodní poměry v dané lokalitě.

V. Duplika žalovaného

19. Ve svém dalším vyjádření zopakoval žalovaný své přesvědčení, že žalobcem opakovaně tvrzený požadavek na předložení hydrogeologického průzkumu nemá oporu v žádném právním předpisu. Podle názoru žalovaného se žalobce svou argumentací snaží pouze odvést pozornost od rozhodující skutečnosti, a to sice od marného uplynutí lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení.
20. Na dupliku žalovaného žalobce reagoval svým dalším vyjádření, ve kterém však pouze shrnul a zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě a své předchozí replice.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

22. Dne 8. 10. 2020 žalobce podal žádost o obnovu řízení vedeného u vodoprávního úřadu Magistrátu města Hradec Králové ve věci „Souhlas podle § 17 vodního zákona pro 8 geotermálních vertikálních vrtů pro kolektory tepelného čerpadla určeného pro vytápění objektu Domov pro osoby se zdravotním postižením – Hradec Králové, na parc. č. XA v k. ú.“. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 6. 4. 2021, č. j. SZ MMHK/074763/2020ŽP1/Zum, MMHK/059261/2021, bylo řízení o žádosti žalobce spojeno s řízením ve věci žádosti o obnovu téhož řízení [řízení o vydání souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. g) vodního zákona] podané jinou osobou.
23. Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2021, vydaným pod č. j. SZ MMHK/170790/2020ŽP1/Zum, MMHK/078501/2021, správní orgán I. stupně obnovil řízení ve věci souhlasu. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání Královéhradecký kraj. Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 23. 8. 2021, č. j. KUKHK-28215/ZP/2020-3, zmíněné rozhodnutí ze dne 5. 5. 2021 zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.
24. V novém projednání rozhodl správní orgán I. stupně prvoinstančním rozhodnutím tak, že žalobce není účastníkem řízení o obnově řízení ve věci vydání souhlasu podle § 17 vodního zákona, a to s odůvodněním, že žalobce podal svou žádost o obnovu řízení po uplynutí subjektivní lhůty tří měsíců podle § 100 odst. 2 správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Právní závěry

25. Předmětem žalobcovy žádosti o obnovu bylo (obnovení) řízení o vydání souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. g) vodního zákona, tedy k vrtům pro využívání energetického potenciálu podzemních vod, z nichž se neodebírá nebo nečerpá podzemní voda a k nimž není podle vodního zákona třeba povolení, ale mohou ovlivnit vodní poměry.
26. Krajský soud se tedy nejprve zabýval povahou onoho souhlasu vydaného podle § 17 odst. 1 písm. g) vodního zákona stran toho, zda jde o rozhodnutí ve smyslu části II. a III. správního řádu nebo o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu. Podle § 100 odst. 1 správního řádu platí, že: *„Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže...“* Obnovu řízení je tedy možné povolit pouze tehdy, má-li být obnoveno řízení ukončené pravomocným rozhodnutím. Pokud by mělo být obnovováno řízení (respektive spíše postup správního orgánu), jehož výsledkem nebylo rozhodnutí ve smyslu § 9 správního řádu, šlo by o vadu nicotnosti, ke které by musel krajský soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout i bez návrhu. K nicotnosti rozhodnutí o povolení obnovy řízení, které nelze obnovit, se vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozhodnutí ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015-57, formuloval právní větu, podle které: *„Rozhodnutí, kterým se povoluje podle § 100 a násl. správního řádu z roku 2004 obnova postupu, jenž není správním řízením ukončeným*

pravomocným rozhodnutím, je právně neuskutečnitelné, a proto nicotné dle § 77 odst. 2 téhož zákona.“

27. Posouzení povahy souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. g) vodního zákona je tedy pro rozhodnutí v nyní projednávané věci nezbytné.
28. Podle § 17 odst. 3 vodního zákona v rozhodném znění, tedy ve znění platném a účinném do 31. 12. 2018 (čili v době vydání onoho souhlasu), je souhlas závazný pro příslušné orgány při postupu podle zvláštních zákonů v případech uvedených v odstavci 1 téhož ustanovení, tedy i v projednávaném případě. Ve stejném duchu se o povaze souhlasu zmiňuje i důvodová zpráva k vodnímu zákonu, když říká: *„Souhlas je podkladem pro následující správní řízení. Výslovně se stanoví, že v následných řízeních je souhlas závazný pro orgány, které v těchto řízeních rozhodují.“*
29. Povahou souhlasu [avšak souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. c) a e) vodního zákona] se zabýval i Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 11. 2019, č. j. 3 A 66/2016-79 (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž upozornil na užívání starší terminologie ve vodním zákoně, což je dáno vydáním vodního zákona před správním řádem z roku 2004. Až právě správní řád z roku 2004 zavádí ve svém § 149 termín *„závazné stanovisko“*. Konkrétně § 149 odst. 1 správního řádu stanoví, že: *„závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu“*. To však neznamená, že úkony, které zvláštní zákony za závazná stanoviska výslovně neoznačují, jimi nemohou být. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26: *„Pokud zvláštní zákon výslovně neurčuje, že podle něj vydaná stanoviska jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu z roku 2004, ani neuvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, je rozhodující, zda příslušné stanovisko podle zvláštního zákona naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004 a konkretizované v judikatuře správních soudů.“*
30. Městský soud v Praze dospěl ve svém výše uváděném rozhodnutí k závěru, že souhlas vydaný podle § 17 odst. 1 písm. c) a e) vodního zákona slouží jako závazný podklad následujícího správního řízení. Lze proto dovodit, že se jedná o závazné stanovisko v materiálním smyslu (formální označení je *„souhlas“*), neboť účel zmíněného souhlasu plně odpovídá definici závazného stanoviska podle § 149 odst. 1 správního řádu. Ke stejnému závěru navíc dospěl i Krajský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016, č. j. 48 A 35/2014-63, jelikož v tomto rozhodnutí utvořená právní věta konstatuje, že: *„Souhlas vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, vydávaný pro účely stavby, k jejímuž provedení je třeba povolení nebo jiného opatření obecního stavebního úřadu, má charakter závazného stanoviska dle § 149 správního řádu“*.
31. Výše uvedené judikatorní závěry se sice explicitně týkají problematiky souhlasů podle § 17 odst. 1 písm. c) a e) vodního zákona, obecně lze ale dovodit, a to i s ohledem na dikci § 17 odst. 3 vodního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2018 (v nyní platném a účinném znění jde o odstavec 4 téhož ustanovení), že souhlas podle vodního zákona je závazným stanoviskem za předpokladu, že na něj navazuje další správní řízení či obecně další autoritativní a závazný akt orgánu veřejné moci (zpravidla půjde o stavební souhlas či povolení podle stavebního zákona).

32. V nyní projednávané věci jde o souhlas podle § 17 odst. 1 písm. g) vodního zákona, tedy souhlas k vrtům pro využívání energetického potenciálu podzemních vod, z nichž se neodebírá nebo nečerpá podzemní voda – nejde tedy o stavbu ve smyslu stavebního zákona. Krajský soud se tak dále zabýval povahou oněch vrtů.
33. Dle § 3 písm. f) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů, spadá vrtání vrtů nad 30 m pro jiné účely než k činnostem uvedeným v § 2 a § 3 daného zákona k tzv. činnostem prováděným hornickým způsobem (vrty v nyní projednávané věci dosahují hloubky 100 m). Činnosti prováděné hornickým způsobem (v případě vrtů jako činnosti ostatní) jsou dále regulovány v dikci § 20 zákona č. 61/1988 Sb. Dle § 20 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., platí, že: „*Činnosti prováděné hornickým způsobem uvedené v § 3 písm. b) až j) provádějí organizace podle zvláštních předpisů. Obvodní báňský úřad příslušný k výkonu vrchního dozoru nad činností prováděnou hornickým způsobem podle § 3 písm. i) je dotčeným orgánem v řízeních o povolení staveb, jejichž součástí tato činnost je, a vydává v takových řízeních vyjádření.*“ Vrty se dále nepovolují podle zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů, a ani podle zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů. Podle posledně uváděného zákona se k vrtům pouze vyjadřuje krajský úřad (k tomu srov. § 6 odst. 3 zákona č. 62/1988 Sb.). Souhlas podle § 17 odst. 1 písm. g) vodního zákona je tedy rozhodnutím ve smyslu § 9 správního řádu.
34. V nyní souzené věci tedy mohlo dojít k zahájení řízení o obnově a případně jejímu povolení. Správní orgány obou stupňů se nicméně dopustily jiné vady a to vady nepřezkoumatelnosti svých rozhodnutí, neboť jejich výroky nemají oporu v odůvodněních.
35. Obnova řízení je v procesních úpravách tradičně koncipována tak, že přichází v úvahu jak na žádost účastníka řízení (jako typický mimořádný opravný prostředek), tak také z moci úřední (jako prostředek dozoru, resp. jako dozorcí prostředek), a dále i tak, že je vázána na zákonem předepisované důvody, a to zpravidla taxativně. Obnova řízení má dvě stadia, a to řízení o povolení, resp. nařízení obnovy správním orgánem, jako řízení o obnově (*iudicium rescindens*), a nové řízení ve věci (*iudicium rescissorium*). Obnovu povoluje nebo nařizuje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a učiní tak vždy, je-li naplněn některý z taxativně daných důvodů obnovy řízení a je-li zachována předepsaná lhůta, přičemž účastník řízení může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval.
36. V nyní posuzované věci jde o povolení obnovy řízení na žádost (žalobce). V této formě je obnova řízení nárokovým mimořádným opravným prostředkem za splnění zákonných podmínek vymezených zákonem a je na žadateli o obnovu řízení, aby splnění těchto podmínek ve své žádosti prokázal, či alespoň tvrdil, resp. tyto skutečnosti odůvodňující obnovu řízení alespoň označil. Žádost je nutné podat nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy (lhůta subjektivní), nejdéle však do 3 let od právní moci rozhodnutí (lhůta objektivní). Obě uvedené lhůty, tj. jak lhůta objektivní, tak lhůta subjektivní, mají prekluzivní povahu, jejich zmeškání nelze prominout, a z pravidel pro jejich počítání vyplývá, že návrh na povolení obnovy bude uplatněn včas jen tehdy, jestliže v době podání návrhu současně běží obě tyto lhůty. V případech nařízení obnovy řízení z moci úřední již z povahy věci přichází v úvahu jen tříletá lhůta objektivní, přičemž platí, že správní orgán musí v této lhůtě o nařízení rozhodnout, resp.

do konce této lhůty musí být rozhodnutí vydáno (k tomu viz PRŮCHA, P. a kol. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. Praha: Leges. 2019. 536 s., komentář k § 100 správního řádu).

37. Žalobce podal žádost o obnovu řízení. Podáním žádosti došlo k zahájení řízení o povolení obnovy (k tomu srov. § 44 odst. 1 správního řádu). Správní orgán I. stupně následně spojil řízení o žádosti žalobce s řízením zahájeným k žádosti jiné osoby, a to do tzv. společného řízení ve smyslu § 140 správního řádu a dokonce obnovu řízení povolil (jak je uvedeno shora ve shrnutí skutkového stavu). Toto povolení obnovy řízení ve věci souhlasu podle § 17 vodního zákona bylo následně zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Následně tak byla věc správním orgánem I. stupně rozhodována opětovně.
38. Krajský soud si nemohl nevšimnout, že správní orgán I. stupně (ve stále spojeném a společném řízení) rozhodl prvoinstančním rozhodnutím tak, že (výlučně) žalobce není účastníkem řízení o obnově řízení o vydání souhlasu podle § 17 vodního zákona. To vše s odůvodněním, že žalobce svou žádost podal po uplynutí tříměsíční subjektivní lhůty. Krajský soud předně konstatuje, že výrok prvostupňového rozhodnutí, které bylo následně potvrzeno žalovaným, nemá oporu v odůvodnění. Krajskému soudu není zřejmé, proč by žalobce neměl být účastníkem řízení, když toto bylo zahájeno právě k jeho žádosti (nadto za použití argumentace ze strany správních orgánů v tom smyslu, že nedošlo k dodržení subjektivní lhůty, která je relevantní pouze v případě řízení zahájeného k žádosti – žadatelem – účastníkem řízení o žádosti). Navíc je odůvodnění tohoto závěru v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů založeno na tom, že žádost žalobce byla podána opožděně ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu. Opožděnost žádosti je důvodem pro její zamítnutí (materiálně vzato tedy jde o nepovolení obnovy řízení) ve smyslu § 100 odst. 6 správního řádu. S odůvodněním by však korespondoval pouze výrok o tom, že žádost žalobce se zamítá – právě pro nedodržení subjektivní lhůty k podání žádosti o povolení obnovy řízení o vydání souhlasu podle § 17 vodního zákona. Správním orgánem I. stupně zvolený (a následně žalovaným potvrzený) výrok o tom, že žalobce není účastníkem řízení o povolení obnovy, nemá oporu ve spise (žalobce je žadatel) a nemá ani oporu v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
39. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří s napadeným rozhodnutím, kterým bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno, jeden celek. Nepřezkoumatelné je z tohoto důvodu i napadené rozhodnutí, shora uvedenou vadu výroku prvostupňového rozhodnutí neopravilo.
40. S ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, nelze přistoupit k vypořádávání jednotlivých námitek uplatněných žalobcem. V dalším řízení bude povinností, zejména nejprve správního orgánu I. stupně, opětovně rozhodnout o žádosti žalobce o povolení obnovy řízení (zda se obnova k jeho žádosti povoluje a proč, či zda se jeho žádost zamítá), to vše za současného respektování skutečnosti, že řízení o žádosti žalobce bylo podle § 140 správního řádu spojeno s řízením o žádosti o obnovu řízení o vydání souhlasu podle vodního zákona jiné osoby.

VII. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil pro nepřezkoumatelnost prvoinstanční rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl s ohledem na dikci § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že plně procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 3 000 Kč za soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobcem požadovanou náhradu výdajů spojených s pořízením správní žaloby ve smyslu § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, stanovenou podle příslušných ustanovení vyhl. č. 254/2015 Sb., krajský soud přiznat nemohl, neboť aplikace zmíněných ustanovení na řízení ve správním soudnictví je vyloučena. K důvodům viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. června 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu